

אותו הדבר כאן. קודם צריכים להפסיק לדומם מנוע, ואז לאט לאט חוזר המוחין של האמונה והחישוב מסלול מה עושים הלאה בצורה הכי מיטבית שרק יכול להיות.

אבל עכשיו. מצמצמים את המה וחושבים רק על לשתוק. כמו שדוד המלך אמר: לך דומיה תהלה. תהלה הכי גדול לרבנו של עולם – זה דומיה – ששותקים. לכן ניקח את הפסוק הזה ונתחיל לעבוד עם זה. לצמצם את המה רק לפסוק.

לך דומיה תהלה. לך תהלה דומיה. דומיה לך תהלה. דומיה תהלה לך. תהלה לך דומיה.

השתיקה הזאת. היא חיבור ישיר לרבנו של עולם (בפרט אם זה דרך הפסוק שהאותיות מלאות ב"אינו מושג") וזה המקור ושם נטענים... אז אל תמשוך את החוט. שאל חד מן חבריא: לכאורה זה הפקרות לשבת ולדומם מנוע?

הסביר הרבי: וללכת ולנסות לפעול כשהראש שלך סוער – מובטח לו שרק יצא מזה נזק.

והרבי הסביר גם במשל: מעבר חציה מתו יותר אנשים מאשר איפה שאין מעבר חציה. לכאורה מי שעובר במעבר חציה הוא מופקר. מתו שם יותר אנשים.

אבל זה לא נכון. אמנם זה נכון שמתו שם יותר אנשים. אבל למה?

כי שם עוברים יותר אנשים לעומת איפה שאין מעבר חציה. אבל אכן המעבר חציה הוא גם מקום מסוכן. כל הדרכים בחזקת סכנה.

נכון יש לזה פן של הפקרות לשתיקה. אבל בסופו של דבר זה הדרך הכי בטוחה.

הגעדאנק בדרך הלצה: עם שלושה אנשים לעולם אל תעשה עסקים. (1) מי שמוכן לקנות הכל. (2) מי שאתה מדבר איתו ביזנעס והוא מתחיל לספר לך "של איזה גדולים הוא נכד". (3) מי שמתחיל ליילל שיבוא כבר משיח.

לסיכום הדברים. "קונה הכל". "זוכר חסדי אבות". "ומביא גואל".

[בחזרה לגעדאנק] היינו: מי שכל הזמן מוכן לעבודה ולפעולה וקונה הכל. אל תתעסק איתו. כי לא יתכן לאדם להיות כל הזמן בצלילות הדעת, הוא חייב את המשבר בשביל להחזיר אותו למקום של ה"אינו מושג".

ומשם הוא שואב כוחות להמשיך הלאה.

ועל פי הדברים מסביר הפרי הארץ את מחלוקת בית שמאי ובית הלל בנרות החנוכה האם כנגד ימים היוצאים או כנגד ימים הנכנסים.

שלאכאורה הלא אלו ואלו דברי אלוקים חיים, זה לא רעיונות וחשבונות. שניהם אמיתיים – איך יתכן?

מסביר הפרי הארץ: בית שמאי מסביר איך קורים הדברים בצורת הבריאה. ולפי זה הם קובעים להתחיל משמונה נרות. (עייני פרי הארץ סוף פרשת ויגש).

בא בית הלל ואומר: זה לא יכול ללכת ככה, כי אנחנו צריכים שהאדם יתחבר לאור של הרבנו של עולם, לא רק לדבר מזה ולהגיד איך זה הולך בצורת הבריאה. אלא צריכים לאחוז בזה...

לכן ביום הראשון. יש רק נר אחד מרמז לכח הקטן שלי לאפסיות שלי, ששותקת מתוך אמונה שה"אין סוף" מאיר פה. חייב להאיר פה – ולכן זה לא מובן וכואב.

עכשיו אחרי שיש חיבור, עולים 2 נרות, מרמז למיעוט הבנה בדבר, לא רק אמונה פשוטה ומפושטת, אלא הענין מתחיל להיות ברור שמהדומיה מתחברים הטענה וממילא יש חיים. ומ2 נרות עולים לשלוש. כי המקור אליו התחברתי כשהייתי קטן – זה מילא אותי כח להמשיך להיות מוסיף והולך.

עד שבאים לנר השמיני שזה הצימצום הכי גדול וגם שם אני עדיין מנותק כי תמיד יש את הנר הראשון שמזכיר לי כמה קטן הייתי.

וזה הפרסומי ניסא.

1) כשהרבי עבר על הנכתב העיר והרחיב את **נקודת התהלה** שיש כשנמצאים בדומיה. בפשטות תהלה הכוונה היא – שמחה ונחת לה' כשאני שותק ומעביר על מידותי אך בעמקות הדבר: מה הפירוש תהלה? לכל אדם יש את הזהות שלו, את ההילה שלו והתהלה שבה הוא מתהלל, בה מהללים אותו ומשבחים אותו, בזה הוא שונה מכולם. בזה הוא מיוחד.

עד שנהיינו ספינקער'ס ההילה שלנו הייתה בזה שכולם ידעו שאיתי לא מתחילים, היום ההילה שלי היא על זה שאני עושה עבודה עם עצמי. אז "התהלה" הכי מפוארת לאדם – זה כח שתיקה. אם לאדם יש כח שתיקה – יש לו את ההילה הכי יפה ואת הזהות הכי מכובדת. יש אחד שיודע לדבר יפה... ויש אחד שיודע לשתוק כשצריך - זה עדיף!

2) והרבי אמר להוסיף את הנקודה שבלי השתיקה האדם תפוס ב"אני" שלו. וכשהוא תפוס ב"אני" שלו האמונה לא מדברת אליו, ומצד שני הוא לא מצליח לפעול נכון. לכן בעל כורחו הוא חייב לעבור ל"לך" לדביקות בה'. אבל הוא לא יכול כי ה"אני" שלו תופס בו, לכן הוא חייב שתיקה – שזה שורף את הרע. ומהשתיקה עוברים ל"לך" וזה התהלה הכי גדולה לאדם.

וכלשונו של ר' אשר (תורה קמ"ו): **הדומיה הזאת תעזור לאדם לצאת מהבית סוהר של ה"אני"...** הלך והדומיה הולכים ביחד אם יש לך" יש דומיה ואם יש "דומיה" יש לך" ולא יתכן שהאדם יחיה את האני ויהיה לו דומיה. ומאידך לא יתכן שיהיה בסערת נפש ובדכאון ויחיה את ה"לך". אחד קשור בשני כי מי שחי עם הרבש"ע יוצא מהאני ומי שיוצא מאני משתחרר מכל התסכולים שסובבים אותו ונמצא בדומיה שקט שלווה שמחה וחדווה.

3) כמו כן הרבי הסביר שכל פסוק שאדם ישנן לעצמו בשעת ניסיון, יהיה לו לעזר. כי האותיות הם אותיות שבהם נבראו שמים וארץ, והאותיות האלו הם הכי קרובים לרבנו של עולם, כי הם הצימצום הראשון, ומעליהם יש אין סוף. ולכן הראש צריך להיתפס בהם.

מה הפירוש שהמח צריך להתרכז בהם. זה לא חובה. אלא כך הם הדברים: האדם צריך לשתוק, מילא לשתוק בפה הוא יכול. אבל על המחשבה מה תהא? היא עפה בלי סוף? לכן חייבים לרכז אותה במשהו אחר. כי אי אפשר לחשוב שני מחשבות. וכשאדם יצטרך להגיד את הפסוק "לך דומיה תהלה" על כל אופניו זה דבר שמצריך ריכוז חזק. זה הטריק!